

LBRIS

We know
books

Ned Orson, *Braconierii*
ISBN: 978-606-93771-0-9

Redactor: prof. Gheorghe Bucur
Coperta: www.greenlemon.ro
Tehnoredactare: KAROGRAF
Tipărit: R.A. Monitorul Oficial

www.polyimnia.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORSON, NED

Braconierii / Ned Orson. - Tulcea : Editura Polymnia, 2014
ISBN 978-606-93771-0-9

821.135.1-31

Editura POLYMNIA
Tulcea, Str. Mahmudiei, nr. 127 A
ROMÂNIA

Copyright © Editura Polymnia, 2014, pentru prezenta ediție

NED ORSON

BRACONIERII

roman

POLYMNIA

2014

Capitolul întâi

Capul băiatului pătrunse prin ușa șurei, întredeschisă. Ținându-și răsuflarea, se răsuci spre stânga, apoi spre dreapta, iscodind umbrele înțepenite peste clăile de fân. Obosise cât urcase dealul, până aproape de vârf unde se afla șura. Un icnet surd îi atrase privirile spre înainte. Se strecură înăuntru, cu grijă, ferindu-se să facă vreun zgomot. Lumina unei flăcărui spori dincolo de parapetul înalt al unui porumbar gol. Printre nuielele rare ale acestuia, zări două siluete chircite una lângă alta. Respirația i se înteeți când realizează că sunt femei. Își lungi gâtul spre ele și, umflându-și nările, adulmecă aerul. Știa ce trebuie să facă. Dacă erau să fie vrăjitoare, trebuia să-l piște și să-l mănânce nările a iute. Simți doar mirosul de fân uscat. Una dintre femei se ridică în picioare și se răsuci spre el. Vru s-o zbughească afară, dar picioarele nu-l ascultară. Femeia nu-l zări. Băiatul văzu că își bălăcea mâinile într-o căldare de apă. Femeia spălă o cârpă. O stoarce, după care se întoarce și îngenunchează lângă cealaltă. Îmboldit să afle ce făceau, băiatul păși spre ele. Văzu că între cele două femei mai era una. Zăcea, întinsă pe spate, cu poalele fustei ridicate.

Picioarele, îndoite de la genunchi, le ținea desfăcute și îi tremurau. Pielea îi era plină de picături de apă, ca iarba stropită de roua serii, prin care urcase mai devreme. Gemea surd și icnea des. Își înăbușea strigătele de durere, mușcând dintr-o legătură de cârpe răsucite. Femeile de deasupra ei îngânau ceva. Desluși că o îndemnau blând, repetându-i mereu: *Hai! Hai!* Dar tot nu reușeau să-i domolească durerea. Una dintre femei o ținea de mână, strâns, de parcă se temea să nu i-o ia careva. Cealaltă, care avea părul lung, strâns într-o coadă împletită la spate, se tot apleca și se uita între picioarele celei care zăcea. Băiatul nu pricepea ce face. I se zburli pielea când o auzi. Sâsâia, de parcă vorbea cu șerpii. Înțelese până la urmă că spunea: *Iese! Iese!* Vroia și el să vadă ce ieșea. Se dădu un pas în lateral, doi, și după ce-l făcu pe-al treilea, zări ghemul de păr dintre picioarele desfăcute, pline de rouă. Se rușină și își plecă privirea. O săltă repede, speriat de țipătul ascuțit ce i se înfipse în urechi. Ochii i se bulbucară și nu-i venea să creadă ce vede. Femeia cu coadă scoase dintre picioarele femeii un boț de carne. Era o arătare zbârcită, plină de bale și sânge. Un fior rece îl săgetă pe șira spinării. Sigur erau vrăjitoare, care scoteau dracii din oameni. Arătarea fu săltată și răsucită cu capul în jos. Orăcăi slab de câteva ori, apoi începu să zbiere ascuțit. Simți că pereții porumbarului se strângeau în jurul lui. Se răsuci și dădu să o ia la fugă. Picioarele i se împiedică în niște cozi de lemn, rezemate de peretele de nuiiele. Căzu lat, iar cozile de lemn se rostogoliră peste el.

Abia de apucă să se salte într-un genunchi, că fustele femeii cu părul lung îl acoperiră pe jumătate. Vru să țâșnească pe sub ele. Femeia îi înfipse degetele în ceafă și-l săltă de la pământ.

– Ce-i cu tine aici, mă!?! mârâi femeia.

Îl prinse și cu cealaltă mână de bucata de cămașă, murdară și lipsită de nasturi de pe el. Băiatul, chiar dacă avea puțin peste șase ani, se zbătea vânjos.

– Nu mă omorî! Ai, ai, 'oleo! Mă doare, mă doaree!

– Taci, mă! Altfel te omor, mă! Îl amenință femeia, slăbindu-și strânsoarea din chica de păr, năclăită, a băiatului. Ce cauți aici, mă? Să-ți vad ochii, mă!

– O să mă vrăjești, nu mă uit! se jelui el, ferindu-și privirile într-o parte.

– Chiar așa am să fac, mă! zise ea aspru, răsucindu-și brusc capul, încât coada părului să plesnească fața băiatului.

– Ai..., ai milă! Aoleoo! Aoleoo...

– Gura, mă! Îl repezi. Ești de-ai lui Bogol?

Băiatul îngână printre scâncetele de spaimă un răspuns afirmativ.

– Coboară la ai tăi, mă! Și ai grijă să nu spui nimic! Auzâși? Uți ce-ai văzut aici, mă! Altfel, te blestem să-ți sufle *benga-n* urechi cât oi trăi, mă!

Cum îi dădu drumul, băiatul o zbughi afară. Zâmbi, privindu-l cum țâșni fără să atingă ușa șurei și se întoarse lângă celelalte două femei.

Luna trecu de creasta dealului. Lumina ei se scurgea pe fundul văii. Băiatul alerga de-i sfârâiau călcâiele, ocolind arbuștii ce-i ieșeau în cale. Din urmă îl ajunseră niște strigăte de jale, care-i zburliară părul pe ceafă.

– *Iuri! ... Iuri!... Iuuri!*

Când vaporul trecu de ultimul cot al brațului Sfântu Gheorghe, pasagerii puteau vedea sfârșitul Dunării. Aflați pe puntea superioară, priveau fascinați spre locul vărsării: o gură uriașă, căscată de sete. Asta era Dunărea, un dragon întins peste Europa, cu cele trei capete înfipte în Marea Neagră, la Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe.

Marinarii pregăteau manevrele de acostare și își făceau loc printre sacii, coșurile și lăzile cu alimente, depozitate pe culoarele punții principale. Parâmele metalice, trase de mâinile lor înmănușate cu niște palmare de piele rupte, alunecară pe puntea de fier, cu sunet de bas spart. Comandan-tul dădu semnalul începerii rondoului. Sirena răsuflă isteric, o dată lung și de două ori scurt, smulgând din piepturile câtorva femei țipete de spaimă.

Patru tineri, două fete și doi băieți, se apropiară de balustrada din tribord, lăsată liberă de pasagerii ce căutau să-și ia bagajele în primire.

– E semnalul pentru rondou, zise tânărul cel înalt, slăbuț, ce-și purta cămașa albă, de in, cu poalele lăsate afară

peste pantaloni.

– Rondou, rulou! se amuză una dintre fete, la fel de înaltă ca și cealaltă, numai că părul îi era castaniu spre roșcat și de două ori mai lung față de blondul auriu al prietenei ei. Ochii, căprui, codați, îi erau ageri, plini de inteligență, pe când ai blondei erau rotunzi și mari, iar albastrul lor era blând și supus.

– Ce-i un rondou?

– Întoarcerea unei nave cu o sută optzeci de grade. Manevra este anunțată de comandant. E obligat să dea acest semnal: un sunet lung, urmat de două scurte. Anunță că întoarce prin stânga, la babord, iar de-o face prin dreapta, la tri-bord, dă un semnal lung și unul scurt.

– Aiurea! Trage de sirena aia, doar ca să sperie femeiuștile! replică fata cu părul castaniu spre roșcat. Uite-l cum se hlizește! Pe cine să anunțe aici? întrebă și privi întinderea liniștită a Dunării, apoi spre cer. Aha! Uite, colo! Doi cormorani, zboară spre mare. Nici în pene nu-i doare pe ei de manevra cu rondou a căpitanului. Ar trebui să-i cerem socoteală că a întârziat..., pufni ea, privindu-și ceasul aurit, micuț, prins de încheietura mâinii stângi. Aproape un ceas, e șase.

– Au mers cu motoarele reduse și s-au folosit de curentul Dunării, îi răspunse tânărul cel înalt. Fac economie la motorină. O să le prindă bine la iarnă, pentru caldarină.

– Caldarină, asta ce-o mai fi? Mai bine te făceai marin-ar, tinere! Ce-ai căutat la hidrotehnică?

– Îmi place muntele și...

– Asta, cam așa e, constanțenilor le place muntele, aprobă ea și își miji ochii, codați și căprui, fixând cu privirea

un țânțar ce ateriză lângă curelușa ceasului. Insecta îi pipăia pielea cu trompa. Fata săltă palma dreaptă și își plesni, scurt, brațul. Nu izbândi în lupta cu micul dușman și se încruntă, privindu-l cum se depărtează.

– Nu știi dacă tati a făcut bine, continuă ea. Ne-a trimis în Deltă, taman acu', în luna lui cuptor. Văd eu ce aranjamente a făcut el pe aici! spuse și se plesni din nou peste braț, pentru a alunga alt pofticios.

– Mda, mai bine mergeam la munte, la NeaConstantin, ca anul trecut. Așa-i, dom' doctor?

Tânărul întrebat nu-i răspunse. Nu era la fel de înalt ca prietenul său de la hidrotehnică, iar poalele cămășii le ținea băgate în pantaloni. Era, în schimb, solid. Umerii-i lați și musculoși păreau că îi descheiaseră cămașa până în capul pieptului. Privea mulțimea adunată pe mal, lângă pontonul de care se apropia nava.

Femei cu copii de mână, tineri, fete și băieți cu părul răvășit și spălăcit de soare, îmbrăcați simplu, dar curat, bătrâne în grupuri-grupuri, sporovăind între ele, bătrâni ce rezemau câte-un trunchi de salcie ori se țineau de hamurile măgarilor de la caretele cu scândura roasă de sărătură și câțiva bărbați în putere, vreo doi, cu frâiele cailor în mâini, cocoțați în căruțe, așteptau cu nerăbdarea răscolită de întârzierea pasagerului. Veniseră să-și întâmpine oaspeții, prietenii, rubedeniile din țară, ori membrii familiei lor, plecați până la oraș cu o zi înainte; veniseră să găsească turiștii care căutau găzduire, dar mai ales curioși să vadă la cine se duceau străinii ori cât aveau de gând să stea; veniseră interesați să afle ce mărfuri și alimente se aduseseră la magazinul universal din sat și să ajute la descărcarea lor.

– Câtă lume, Dumnezeuule! exclamă, uimită fata cu părul castaniu spre roșcat.

– Sunt frumoși..., puternici! aprecie cealaltă fată.

– Bravo, iubi! rosti acuzator tânărul înalt și slăbuț. Și eu care mă bucuram că am scăpat de *Don Juanii* de pe litoral, căroro li se scurg ochii după bucuțele tale... Na! Doar nu ți-o cădea cu tronc vreun pescar din cătunu' ăsta!?

– Sunt curați, nu le simți prospețimea? Izolarea îi menține nealterați...

– Iar dacă eu locuiesc în Constanța, sunt ceva mai alterat? o întrerupse iritat prietenul ei, mirosindu-și încheieturile mâinilor apoi cămașa, la subțiori.

– Mmm..., pe ici-colo..., poate că ai început să te alterezi, zâmbi tânăra cu părul blond, încântată de fierbințeala geloziei ce împurpurase pomeții prietenului ei.

– Mai vorbim noi... Stai, stai să vezi unde-o să dormim! Am intrat odată într-o cabană pescărească de la Năvodari. Aveau ăia solzi de pește până și în așternuturi, ce să mai zic de cum puțea acolo.

– Heeei, tinere hidrotehnist! Doar nu crezi că tati ne-a aranjat să dormim prin vreo cabană pescărească de pe plajă?!

– Nu, nu! Dar nici a iasomie nu miroase prin bordeiele lipovenilor ăstora, asta...

– Nu sunt lipoveni! rosti sec tânărul care avea cămașa în pantaloni, privindu-și tăios prietenul, care se retrase doi pași.

– Stai măi omule, ce te uiți așa la mine!?! Te-ai supărat?

– Nu s-a supărat, așa privește el când nu-i de acord cu ceva.

– Mi s-a părut că-mi zboară capu' de pe umeri cu

privirea aia. Lamă, nu alta!

– Eu m-am obișnuit cu uitătura asta a lui. Îmi place, chiar dacă, de fiecare dată, mă simt ca fătuca de la circ, pe jumătate dezbrăcată, în fața aruncătorului de cuțite. Așa-i dom' doctor, am dreptate, nu?! rosti amuzată fata cu părul castaniu spre roșcat, mângâindu-i spatele și sărutându-l scurt pe gât, lângă lobul urechii. Hai, să-i spunem prietenului nostru, hidrotehnist, că aici, în Sfântu Gheorghe trăiesc ucraineni și nu lipoveni, cum crede el.

– Sunt români...

– Români? Ha, ha! Te-ar pupa tati dacă te-ar fi auzit!

– Da, asta sunt, români, chiar dacă unora materialul genetic le-a fost transmis, ereditar, de la strămoșii lor, Cazacii Zaporojeni, stabiliți prin părțile astea.

– Dom' doctor e, dom' doctor! Auzi la el: material genetic transmis ereditar. Pun rămășag pe două beri că, de fapt, taică-tu ți-a spus toate astea, cu cazacii, așa-i? E tobă Nea Ștefan, de istorie.

– Lasă rămășagurile, că tot tu o s-o dai, berea, doar de-aia ai adus-o. Hai, mâna pe bagaje! îi îndemnă fata cu părul castaniu spre roșcat. Uite, lumea coboară deja și noi trebuie să ne găsim gazda. Atenție, toată lumea! Cășcați ochii după un milițian rotofei, cu mustăcioară și îmbrăcat în straie de popă!

– Milițian îmbrăcat în sutană de preot? întrebă uimită, fata cu părul bălai.

– Eeei, iubi! Glumește verișoara mea, domoli tânărul înalt și slab uimirea prietenei sale. S-a referit la uniforma de milițian.

– Și ce are uniforma cu straiele de preot? insistă fata, nelămurită încă.

– Păi, iubi, ce face infractorul când ajunge în fața milițianului? Spune tot, nu-i așa?! Asta nu-i ca la o spovedanie?!

Mulțimea, strânsă pe limba de pământ din fața pontonului unde acostase nava de pasageri, aproape că se dublă. Oamenii se înghesuiau lângă pasarela debarcaderului, lungindu-și gâturile, aruncându-și privirile spre fiecare pasager, aplecându-le pentru a le vedea copiii ori volumul bagajelor aduse, atenți pentru a le oferi salutul de bun venit ori pentru a le ghici gândurile cu care veniseră în satul lor. Mijlocul mulțimii se deschise odată ce primii coborâră pe uscat și treceau printre ei. Doi subofițeri însoțiți de patru soldați de la unitatea de grăniceri legitimau persoanele străine de sat.

– Buletinu'!

– Gata, treaba la oraș, Ilie?

– Gata, gata, Tanti Pașa! Măi, Mihai, să vii deseară la Terasă! Ți-am luat plutele alea!

– Tanti Olena, dă-te mai aproape! Ți-a trimis fata *sacoșu* ăsta!

– Oi, oi, maică! Slavă, Domnului! Poate-a găsit și med'camentu'!

– A găsit, tanti, așa mi-a spus, că l-a găsit.

– Buletinu'!

– Măi, Victore, ce te clatini așa!? Echilibrează sacoșele alea! Vezi că trag cam tare în stânga! Ori ai golit cam mult din dreapta, măi!

– Bine ai venit! Dă-ncoace sacoșele, am adus căruțul!

– Tatăăă!

– Buletinu'!

– Căutați gazdă!

– Gazdă, căutați gazdă!

– Babco, Irino! Vezi că ți-a venit nepotu’! Uite-i, ia colo! Coboară acu’! E cu nevasta și copiii!

– Buletinu’!

– Gazdă...

– Bine ați venit! Bine ați venit!

– Săru’ mâna, tanti Doca, săru’ mâna! Bine v-am găsit!

Mai e o familie de prieteni cu noi. Îi puteți găzdui și pe ei la matale?

– Cum să nu, slavă Domnului!

Grupul celor patru tineri ajunsese în dreptul grănicerilor.

Fură legitimați, apoi străbătură culoarul lăsat liber printre oameni, fiind priviți cu interes și întrebați de mai multe ori dacă își căutau gazdă. Ajunși la capătul limbii de pământ, întinsă până la digul ce împrejmuia satul, lăsară bagajele jos, grupându-le în mijlocul lor.

– Nici urmă de rotofeiul mustăcios, spuse fata bălaie, cu răsufierea ușurată de povara genților cărate.

– Îmbrăcat în popă, hohoti tânărul înalt, cu cămașa scoasă din pantaloni.

– Mă așteptam să-l vedem pe ponton. Acolo trebuia să ne aștepte tovarășul milițian, rosti iritată tânăra cu părul castaniu spre roșcat. Îl mănâncă pielea... Șoricul... Ei, lasă că ți-l scarpin eu!

– Tudor!... Tudor! strigă un bătrân, apropiindu-se de grupul lor.

Bărbatul era înalt și se mișca vioi, fiind în putere pentru cei aproape șaptezeci de ani cât îi dădură tinerii. Era îmbrăcat într-un pantalon de salopetă, dintr-un doc vechi, decolorat, sumeși de două, trei ori peste glezne, desculț, cu o cămașă fără guler, desfăcută, cu mânecile suflecate până la cot.

Pielea îi era arsă de soare și încrețită, ușor, în timp, de sarea transpirației. Părul, bogat și răvășit, îi era alb, la fel ca barba-i, țepoasă, nerasă de câteva săptămâni.

– Tudorică!... îl numi bătrânul și-l prinse de umeri pe tânărul cu cămașa în pantaloni. Palmele-i erau mari, cu degete groase și puternice. Tudor! rosti din nou acesta, scuturându-i brațele plin de fericire.

Înmărmurit, tânărul numit Tudor și îmbrățișat cu atâta căldură, privea în ochii bătrânului, înlăcrimați de o bucurie fără margini, neștiind ce să zică.

– Nu-l cheamă, tataie, Tudor sau Tudorică, vorbi tânărul cu cămașa scoasă din pantaloni.

Încurcat de afirmația tinerelei, bătrânul căuta cu privirea, dezorientat, de la unul la altul, așteptând un răspuns. Tăcerea lor, dezvăluie eroarea pe care o făcuse. Amărăciunea îi întunecă fața, zâmbi trist și îi părăsi.

– Uite-l pe milițian! Abia aștept să-i resping orice scuză.

Bătrânul se depărta abătut de mulțimea venită la vapor.

– Trăiți!... Plutonier-*majur*, Pocora! se prezentă, gâfâind, milițianul. Tovarășa Dima, vă rog să mă iertați! se repezi să vorbească, observând încruntarea fetei cu părul castaniu. Permiteți! Raportez că m-am întâlnit cu o situație neprevăzută! continuă acesta, îndreptându-și spinarea. Cu efort, încerca să-și recapete respirația, pentru a-și suga burta pe cât era posibil. Familia Nichita, la care mi-a cerut tovarășul colonel Dima să vă cazez...

– Cred că tati te-a rugat, nu ți-a cerut, îl corectă tânăra Dima.